

Vanessa Walder

Biela vlčica

Biela vlčica

Vanessa Walder

Biela vlčica

Ilustrovala Simona M. Ceccarelli

Preložila Dana Petrigáčová

štonožka

Na pamiatku O-Six a jej dcéry Spitfire
2006 – 2012 a 2011 – 2018

Vanessa Walder
Die weiße Wölfin

Title of the original German Edition:
Das geheime Leben der Tiere – Die weiße Wölfin (Wald, Vol. 1)
© 2022 Loewe Verlag GmbH, Bindlach
Text © 2022 by Vanessa Walder
Illustrations © 2022 by Simona M. Ceccarelli
Translation © 2024 by Dana Petrigáčová
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať
do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek
podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky,
mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo
inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu
vlastníka autorských práv.

Z nemeckého originálu Die weiße Wölfin
(Loewe Verlag GmbH, Germany 2022)
preložila Dana Petrigáčová.
Redigovala Vlasta Greschová.
Korigovala Jana Rovenská.
Technická redaktorka Renáta Hrabušická.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava
v roku 2024 ako svoju 2 252. publikáciu v elektronickej podobe.
Prvé vydanie.
Sadzba a zalomenie do strán LAYOUT, s. r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-9539-1

Obsah

1. časť: Zisti, ako žiť

Začiatok.....	13
Chuchmatá	20
Svetlo	24
Svorka	28
Pieseň svorky	33
Krkavce	35
Najlepšia lovkynia	40
Volanie krkavcov	51

2. časť: Pamätaj, kam patríš

Smelko.....	60
Skok	65
Lov.....	72

Naučiť sa prehrávať.....	78
Múdre bitky.....	86
Oheň.....	97
Spálenisko	104

3. časť: Nájdí si svoje miesto

Prvý pokus	111
Vlky.....	120
Zima	125
Nesprávne miesto	131
Lovkyňa.....	139

4. časť: Nauč sa žiť

My sme svorka	151
Vodkyňa svorky	157
Vyrastanie	168
Nový začiatok	180
Zvíťanie.....	186
Koniec	193
Otázky?	198

1. časť: Zisti, ako žiť

Začiatok

V noci, keď sa vlčici Odvahe narodili mláďatá, nastal koniec sveta. Aspoň taký pocit nadobudla vlčia svorka z riečneho údolia. Uprostred leta bolo horúco, už dlho nepršalo. No vtedy sa dolinou prehnala búrka, akú žiaden z vlkov nezažil. Lámala hrubočizné kmene stromov, ako keď vlčia sánka drví staré kosti. Konáre a haluze lietali vo vzduchu. Naokolo vírilo ihličie, šišky a lístie.

Mladé vlky, Smelko a Bojko, ich mali strážiť, no sotva dokázali udržať oči otvorené. Zakaždým sa učúpili za skaly. Dokonca aj Široká papuľa, vodca svorky, úzkostlivo kňučal. Našťastie ho v besniacej búrke nebolo počuť. Nikto nechcel vidieť

ustráchaného vodcu. Celá svorka už bola beztak dosť nervózna. Len vodkyňa svorky ostala v brlohu pokojná.

Nebol to jej prvý vrh. Predtým sa jej narodilo dvanásť vlčat, a to práve v tomto brlohu medzi koreňmi prevrátenej borovice, kde pred piatimi rokmi sama prišla na svet. Vedela, čo má robiť. Už pred niekoľkými dňami si brloh rozšírila, zo zeme odpratala ihličie a šišky a ubezpečila sa, že vchod má správnu veľkosť. Vyhlbila si dokonca aj ďalšie brlohy pre prípad, že by sa v rozhodujúci deň nestihla dostať k borovici. Matka vlčica musela byť pripravená vždy a na všetko. Na záplavy, lesné požiare a nepriateľské vlky... Vždy sa okolo nej pohyboval aspoň jeden člen svorky a strážil ju. Ostatní jej nosili žrať a láskyplne sa vlčice hlavou dotýkali. Všetci vedeli, že Odvaha má dôležitejšiu prácu.

Jej druh Široká papuľa odišiel na prieskum skôr než inokedy, aby vystriehol korisť alebo nebezpečenstvo. V nasledujúcich týždňoch svorka príde o dôležitú lovkyniu, ale budú musieť nasýtiť o štyri

krky viac. Svorka už niekoľko týždňov vedela, že v bruchu Odvahy čakajú štyri mláďatá.

Odvaha vôbec neprekážalo, že zúri búrka a vzduchom lietajú konáre a haluze ako šípy a kyjaky. Znamenalo to, že narušitelia si radšej nájdu bezpečné útočisko. Kým svet burácal, žiadna cudzia svorka, grizly ani kojot sa neodvážia zaútočiť. Čím horšie počasie vládlo pred brlohom, kde mala vlčica vrhnúť mladé, tým bezpečnejšie sa vodkyňa svorky cítila.

Uprostred tejto dvojitej ochrany, búrky a brloha, si na svet našlo cestu prvé mláďa. Bolo čierne ako noc. Oči malo zavreté ako všetky novonarodené vlčatá, no ňufáčikom mu šklbalo ako tancujúcim chrobákom na horúcom kameni.

„Vitaj, Tanečník,“ zaševalila vlčica.

Široká papuľa vytiahol hlavu z brloha a zavyl do búrky. Jeho volanie však už so strachom nemalo nič spoločné. Bola to čistá, nespútaná radosť. Ostatných päť vlkov vo svorke sa pridalo a ich volanie na okamih dokonca prehlušilo aj koniec sveta. Svorka z riečneho údolia bola o jedného člena

silnejšia. S každým ďalším sa radostné zavýjanie šírilo pred brloha ďalej.

„Vysoké čelo,“ zašepkala Odvaha, pozdravila svojho najmladšieho syna a jemne ho oblízala.

Nasledovala jeho sestra Veľká laba. Ďalší samček sa narodil s hnedou škvrnou. Vodkyňa svorky oblízala mocným jazykom svoje mláďatá a dávala pozor, aby si každé našlo jej cecok, a prvýkrát ich nakrmila. Maličké padali a liezli jedno cez druhé a ňufákom hľadali mamu.

„Vitajte na svete,“ zaševalila a zavrela unavené oči. Svorka bola úplná.

Zrazu Odvaha precitla! Čože? Nemožné! Vlčica pri každom vrhu cítila, koľko mláďat má v bruchu. Tentoraz štyri. Lenže na svet sa vypýtalo aj piate. Bolo maličké, najmenšie vlčča, aké kedy Odvaha videla. Malo svetlejšiu farbu než jeho súrodenci a bolo to dievča. Nik s ním nerátal.

Prvý zvuk, ktorý malá vlčica vo svojom živote počula, bol mohutný hrom rovno nad brlohom. Znel podobne, akoby sa roztrhlo nebo.

„Päť?“ zakňučala Odvaha celá zaskočená.

Drobné stvorenie až pozoruhodne mohutne zavylo.

„Päť?“ zavyla aj Chuchmatá, mladá vlčica, ktorá ležala pred brlohom a strčila svoj zvedavý ňufák dnu. Premerala si svojich mladších súrodencov a pri pohľade na najmladšiu sestru nadvihla papuľu.

„Mami, si si istá, že je to vlk? Vyzerá ako bledý krt. Možno si omylom vykopala krtka. Radšej by sme ho mali...“

Odvaha, ktorá mláďa práve láskyplne oblízala, zdvihla hlavu a zavrčala na Chuchmatú. Tá sa zaraz sklonila k zemi a zakňučala. Zašla príďaleko. Zdalo sa, že jej mama lipne na tom malom úbohom stvorení.

Že či! Päťka to pocítila od svojho prvého nádychu. Všimla si to podľa toho, ako jemne ju mama chytila do zubov a položila si ju k voľnému cecku, ako jej do tváre vdýchla teplý vzduch, až si Päťka kýchlá, a ako jej opatrne oblízala mokrú srsť. A potom najčarovnejší pocit zo všetkých: teplé materské

mlieko v papuľke, hrdle a maličkom bruchu. Päťka zastonala. Svet bol nádherné miesto. Nevedela sa dočkať, kedy zažije viac. Netušila, že je omnoho menšia než súrodenci. Keď jej bratovi Hnedkovi vykĺzol z úst cecok a rozhodol sa skúsiť to u sestry – Päťka ho škrabla po tvári.

Odvaha sa s úľavou zasmiala. Aj Chuchmatá pri vstupe do brloha vyplazila pobavene jazyk.

„Dobrý úder,“ konštatovala uznanlivo.

„Tvoja sestra je malá,“ ozvala sa Odvaha. „No možno o to viac vyrastie. A dovtedy na ňu dáme pozor. Aj najväčší vlk je sám stratený. Všetci patríme do svorky, len svorka je silná.“

„Áno, mami!“ zaskučala Chuchmatá a znova vyšla von, aby ostatným povedala, že svorka z riečneho údolia má päť nových mláďat, a nech si všetci odpustia žarty z bledého krta, ak nechcú, aby ich mama uhryzla alebo krt škrabol.

Chuchmata

Nasledujúce ráno sa svet upokojil. Rieka bola ešte rozbúrená a ťahala so sebou kopy konárov, haluzí a lístia, no vzduch bol svieži. Ostatné vlky strkali hlavu jeden po druhom do brloha a prezerali si nových členov svorky. Postupne sa všetci presvedčili, že piate mláďa je mimoriadne maličké. No zdalo sa, že inak mu nič nechýba.

Päťka sa rýchlo naučila, že sú ešte štyria takí ako ona. Ostatných síce nepočula ani nevidela, no predsa sa k nej zakaždým prikotúlal jeden z bratov alebo sestra Veľká laba.

Pri kŕmení ju to však rušilo. Vtedy jej občas vyklzol cecok a potom ho musela zdĺhavo chytať. Preto ich v takých prípadoch odháňala labkou.

Najlepšie to zaberalo, keď koplá oboma zadnými labkami naraz. Za to ju mama zakaždým odmenila príjemným štuchnutím mokrého jazyka, takže podľa všetkého urobila dobre.

Život jej pripadal utešený. Len pila, ak bola smädná, a čo najbližšie sa privinula k mame, keď si po náročnom pití potrebovala oddýchnuť. Po zobudení stačilo len znova nájsť cecok...

No raz, keď Päťka precitla, nemohla nájsť cecok ani mamu. Potkýnala sa o ostatné štyri vlčatá, ktoré tiež zmätene hľadali, až sa stalo niečo celkom čudné: Päťka zistila, že okolo nej je oveľa viac miesta a môže sa doplaziť ďalej, než si myslela.

Napokon zacítila niečo, čo jej vzdialene pripomínalo mamu Odvahu – a potom zas nič. Päťka do toho štuchla ňufákom, no nebola to mama. Vtom ju oblízal cudzí jazyk. Nebolo to síce nepríjemné, ale nechcela sa dať len tak hocikým oblizovať.

„Hej!“ zvolala Päťka. „Kto je to?“

„To som ja,“ povedala Chuchmatá veselo. „Tvoja staršia sestra Chuchmatá.“

„Neviem nájsť mamu,“ skučala Päťka rozhorčene.
„Chcem mamu. Nechcem Chuchmatú.“

Chuchmatá zavyla. „Mama sa vráti, až sa nažerie,
ty malý krt. Dovtedy na vás dozriem ja.“

Zatiaľ sa za Päťkou nazbierali ostatné vlčatá.
Keďže stála rovno pri vstupe do brloha, utekalo k nej
jedno mláďa za druhým a ona ich zakaždým štuchla
do Chuchmatej.

„Niečo tu nehrá,“ bedákal Hnedko. „Mamy niet a ja
cítim čosi čudné.“

„To je Chuchmatá,“ vyhlásila Päťka cez plece.

„Vraj na nás dáva pozor.“

„Čo je Chuchmatá?“ opýtal sa Vysoké čelo.

„Má cecky?“ zaujímal sa Tanečník.

„Máš cecky?“ drzo sa opýtala Päťka Chuchmatej.

„Mám, ale nakrmiť vás môže len mama,“
vysvetlila. „A teraz heš, späť do brloha, kým vás
niekto uvidí.“

Ňufákom štuchala mláďatá nazad do brloha
a natešene sa rozosmiala, keď počula rozhorčené
kňučanie svojich súrodencov.

„Drzost!“, zvolal Hnedko. „Sotila do nás!“

„A vysmiala sa nám,“ vrčala Veľká laba.

„Pritom nemá ani mlieko,“ frflal Tanečník.

„Musíme nájsť mamu,“ pridala sa Päťka a zagánila.

Aj ostatní štyria gánili.

„Presne!“ zvolala Veľká laba a ľahla si na zem.

Vysoké čelo sa už schúlil a pôžitkársky zamlaskal, akoby sa mu snívalo o mlieku. Súrodenci sa pritlačili tesne k nemu a tiež sa schúlili.

„Chuchmatá niečo zažije,“ zašomrala Päťka.

Keď sa opäť zobudila, zacítila teplo svojej matky a v ňufáku jej vôňu. Po krátkom hľadaní našla aj cecok.

Odvaha svoje najmenšie mláďa nežne oblízala. Päťka jej chcela povedať, aká bola Chuchmatá protivná a že jej bez mamy bolo zima a bola hladná, no najskôr sa musela najesť a potom opäť zaspala. Keď sa neskôr zobudila, na sťažnosti už zabudla.

